

Arrest

nr. 348 618 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TCHIBONSOU
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2023 tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2022 diende verzoeker bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Yaoundé (Kameroen) een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C).

Op 15 december 2022 werd aan verzoeker van ambtswege een visum kort verblijf (type C) afgeleverd, met meerdere binnenkomsten, geldig van 15 december 2022 tot 15 december 2024.

1.2. Op 27 oktober 2023 werd verzoeker tegengehouden aan de grenscontrole in Zaventem, komende met een vlucht vanuit Yaoundé (Kameroen). Hij was in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van voormeld visum.

1.3. Verweerder trof op 27 oktober 2023 een beslissing tot teruggrijving (bijlage 11).

1.4. Op dezelfde dag trof verweerder ook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

1.5. Op 27 oktober 2023 trof verweerder tevens een beslissing tot intrekking van het visum.

Dit is de thans bestreden beslissing.

Ze luidt als volgt:

“Geachte, Meneer B.B. (...)

X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

(...)

x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 4/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart naar Frankrijk te reizen voor een familiebezoek. Hij is niet in het bezit van een uitnodiging of een tenlastenneming. Betrokkene is niet in het bezit van enig informatie omtrent zijn verblijf in Frankrijk (geen reisbrochures, geen plannen, geen toegangsticket....). Betrokkene verkreeg een visum voor België om zijn schoonbroer te bezoeken. Hierdoor voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden voor de afgifte van het visum en kan zijn reisdoel niet staven.”

1.6. Op 27 oktober 2023 werd verzoeker teruggedreven naar Kameroen

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Voor zover dient te worden begrepen dat verweerder ter terechtzitting een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opwerpt omdat hij van oordeel is dat er geen belang is bij het beroep als niet wordt aangetoond dat een nieuw visum werd aangevraagd dat werd geweigerd wegens de bestreden beslissing, kan hij niet worden gevolgd.

2.2. Immers, het minste belang volstaat en verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing een negatieve impact kan hebben op toekomstige verplaatsingen naar België of een ander Schengenland. Het is redelijkerwijs niet uitgesloten dat een beslissing tot intrekking van het visum een impact heeft op een beslissing inzake de aanvraag van een nieuw visum. Hiervoor kan worden verwezen naar de artikelen 14.6, 24. 2, b en 26.4, b van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), die handelen over voordelen voor de visumaanvrager in geval van een juist gebruik van eerder afgegeven visa. In artikel 34.8. van de Visumcode kan bovendien worden gelezen: *“Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening.”* In artikel 21.2. van de Visumcode kan dan weer worden gelezen dat voor elke visumaanvraag het VIS wordt geraadpleegd. Dat verzoeker nog geen nieuwe visumaanvraag heeft ingediend en de bestreden beslissing dus nog niet daadwerkelijk een hinderpaal is geweest voor het verkrijgen van een nieuw visum, volstaat niet om hem het belang bij het beroep te ontfemen. Een dergelijke benadering zou neerkomen op een te strikte invulling van het begrip ‘belang’. Bovendien kan het bestaan van het belang niet afhankelijk worden gemaakt van de snelheid waarmee de Raad het beroep behandelt. In voormeld rechtsinstrument kan ook niet worden gelezen dat een intrekking van het visum geen enkele rol meer speelt als de visumaanvraag na een bepaalde periode wordt ingediend. Het standpunt van de verwerende partij volgen zou ook haaks staan op artikel 34.7 van de Visumcode dat bepaalt dat visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, een recht van beroep hebben tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek is ingetrokken. Dit laatste is manifest niet het geval.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad gaat ervan uit dat verzoeker in een warrig opgesteld verzoekschrift in een eerste middel de schending beoogt op te werpen van het hoorrecht, het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van artikel 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), al dan niet gelezen in samenhang met de Visumcode en de Schengengrenscore en de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (*“Moyen unique pris de la violation : • du principe audi alteram partem ; du principe du raisonnable et de proportionnalité ; de l’article 3, 3° de la loi du 15 décembre*

1980 lu en combinaison ou non avec le Code des visas ainsi que le Code frontières Schengen ; ▪ des articles 2 et 3 de la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs;”).

Hij betoogt als volgt :

“Attendu qu’une copie de la décision querellée est jointe à la présente requête de sorte que le Conseil puisse en prendre connaissance.

PREMIERE BRANCHE : PRIS DE LA VIOLATION

- du principe audi alteram partem ;

- du principe du raisonnable et de proportionnalité ;

- de l’article 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 lu en combinaison ou non avec le Code des visas ainsi que le Code frontières Schengen ;

- des articles 2 et 3 de la loi du 21 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

A. De la violation du principe audi alteram partem, du devoir de minutie

Audi alteram partem est un principe général du droit qui impose à l’autorité administrative de permettre à l’administré de faire valoir ses moyens de défense face à une mesure qu’elle envisage prendre à son égard (P. GOFFAUX, Dictionnaire élémentaire de droit administratif, 2014, Bruylant, p. 27).

« Ce principe rencontre un double objectif, d’une part permettre à l’administration de décider en pleine et entière connaissance de cause, et d’autre part permettre au citoyen de faire valoir ses observations compte tenu de la gravité de la mesure que l’administration se propose de prendre à son égard » (arrêts C.E., 25 février 1986, n° 26.206, De Mot, C.E. n° 197.693 du 10 novembre 2009 et C.E. n° 212.226 du 24 mars 2011).

En outre, le droit d’être entendu qui découle de ce principe audi alteram partem est aussi un principe général de l’Union européenne. La Cour de justice de l’Union européenne (CJUE) a jugé qu’« un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l’Union. Le droit d’être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts », et a précisé que « L’obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu’elles prennent des mesures entrant dans le champ d’application du droit de l’Union » (CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega, C-166/13, §44 à 46 et 50).

Par ailleurs, « sauf urgence avérée, il n’appartient pas à l’autorité administrative de préjuger de l’utilité des explications qui pourraient lui être données » CE n° 106.297, du 2 mai 2002).

La règle selon laquelle le destinataire d’une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l’autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l’ensemble des éléments pertinents.

Afin d’assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu’elle ait tel ou tel contenu [...].

Il résulte de ce qui précède que le droit d’être entendu avant l’adoption d’une décision de retour doit permettre à l’administration nationale compétente d’instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l’intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36- 37 et 59).

Dans le cas d’espèce, Le requérant a entrepris le voyage en Belgique dans le but d’une part, rencontrer de nouveaux partenaires en vue d’une collaboration avec son Cabinet de soins privé ; et d’autre part, passer du temps avec son neveu et son beau-frère en Belgique après avoir assisté au baptême et à l’anniversaire de son petit-fils et premier de son fils [N.B.F.]. C’est ainsi qu’il a obtenu un visa de long séjour temporaire d’une durée de 2 ans.

Le requérant a expliqué à la police des frontières, les raisons pour lesquelles il n'avait pas de réservation d'hôtel et surtout les raisons de son passage à Lyon.

En effet, en arrivant sur le territoire du Royaume le vendredi 27 octobre, le requérant a fait le choix de se rendre directement au baptême et à l'anniversaire prévus le samedi 28 octobre. Durant ce bref séjour, il en aurait également profité afin de discuter du projet en cours de réalisation par son fils au Cameroun.

Après quoi, Monsieur [B.B.] avait prévu revenir sur le territoire du Royaume en vue de poursuivre ses prospections avec l'assistance de son neveu [P.-G.E.] comme précisé dans son attestation.

Que par ailleurs, en sa qualité de Chef Supérieur, il n'est pas dans les habitudes d'un Chef d'être logé à l'hôtel, mais plutôt d'être pris en charge par un membre de sa famille ou des amis de celle-ci, que ce soit en Belgique ou en France.

C'est d'ailleurs dans ce registre et à ce titre que le Baron [S.] l'a souvent reçu.

Que la partie adverse, n'ayant pas pris en compte les explications du requérant ainsi que les solutions qu'il a proposées au moment de son arrestation, a violé le principe audi alteram partem.

A. Première branche du moyen : il n'est pas démontré que le requérant a eu préalablement une connaissance précise des mesures envisagées

Il a été jugé que « la circonstance que le requérant a été entendu par les services de police, lors de son contrôle, ne peut suffire à énerver ce constat dans la mesure où le rapport administratif résultant de ce contrôle ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le droit d'être entendu, en ce qu'il ne ressort pas dudit document que le requérant a été informé l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer un ordre de quitter le territoire et qu'il a pu valablement faire valoir ses observations à cet égard ». (C.C.E, n°219.663 du 11 avril 2019).

Le dossier administratif ne permet pas d'établir que la partie requérante a été avisée que le contrôle aux frontières et l'audition auxquelles elle a été soumise pouvaient conduire à ce que deux décisions distinctes (communes en certains effets mais distinctes sur d'autres) soient prises à son encontre.

Sur la base de la première branche du présent moyen, il doit être conclu que la décision litigieuse a violé le principe audi alteram partem en ce qu'il n'est démontré que le requérant a pu préalablement à son audition être informé du but de l'audition, de l'utilisation des réponses qu'il formulerait et de la finalité de ladite audition.

B. Deuxième branche du moyen : le requérant n'a pu valablement faire valoir ses moyens

Le requérant est un ressortissant camerounais qui s'exprime en français.

Or, il apparaît que tout ou partie de l'audition de la partie requérante s'est déroulée en langue néerlandaise, sans interprète ou traducteur pour l'assister.

La violation du principe du raisonnable procède dans le cas d'espèce de la disproportion manifeste entre la décision prise, les règles applicables en la matière et le contenu de la motivation de la décision litigieuse.

La partie adverse devant fonder sa décision sur des motifs sérieux et objectifs, manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle ne se fonde que sur des éléments non pertinents et dans un contexte d'audition douteuse.

Enfin, la décision querellée est disproportionnée eu égard à l'intérêt général que l'autorité administrative est sensée servir en raison du fait que le motif de cette décision ne pouvait pas à lui seul justifier l'interdiction d'entrée du requérant et son refoulement compte notamment de ses 24 dernières années de séjour et de visas belges et français.

Qu'il lui aurait été aisé d'obtenir ces informations en consultant le dossier administratif, voire en interrogeant la partie requérante dans une langue qui lui était compréhensible, d'autant plus que cette dernière avait ou pouvait produire les documents utiles à la démonstration du but de son voyage et des opportunités de séjour.

Partant, il surgit une disproportion manifeste entre la marge d'appréciation dont bénéficie la partie adverse, les éléments sur lesquels elle se fonde et les effets et le préjudice résultant de la décision prise.

Par ailleurs, la partie requérante a expliqué à la police des frontières les raisons de son passage en France avant la poursuite de son voyage vers la Belgique.

Que s'il est vrai qu'elles ne disposaient pas de dépliant, ni de brochure ou d'hébergement pour le séjour à Lyon, c'est uniquement parce qu'il n'y allait pas pour du tourisme mais bien pour participer au baptême et anniversaire de son petit-fils outre l'opportunité de parler du nouveau projet de son fils avec ce dernier ; lequel recevrait également sur place.

La partie adverse n'ayant pas tenu compte des explications de la partie requérante au moment de son arrestation, a violé le principe audi alteram partem.

Si le requérant devait être entendu dans une langue qu'il comprenait ou assisté d'un interprète, c'est dans le but de leur permettre de saisir la portée des questions qui leur étaient posées et d'y répondre en toute connaissance de cause.

Le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne » (CJUE, C-249/ 13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34).

Eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257) ».

S'agissant en outre de la portée des questions, le dossier administratif ne permet notamment pas d'établir que le requérant a été entendu, et ce faisant qu'il a pu valablement faire valoir leurs moyens, sur chacune des décisions qu'envisageait de prendre la partie adverse.

En l'occurrence, aucun élément du dossier administratif ne démontre que la partie adverse a permis à la partie requérante de faire valoir tout élément pertinent au regard de la décision envisagée de révocation de son visa.

Sur la base de la deuxième branche du présent moyen, il doit être conclu que la décision litigieuse a violé le principe audi alteram partem en ce qu'elle s'est essentiellement fondée sur une audition déroulée dans une langue inconnue aux requérantes, sans la présence d'un interprète, privant de la sorte les requérantes de leur droit de faire valoir objectivement leurs moyens sur chacune des décisions prises à leur encontre.

- S'agissant du devoir de minutie ;

La partie adverse n'a pas décidé en tenant compte de tous les éléments de la cause, n'a pas jugé avec prudence, minutie et précaution.

En ce sens, un arrêt de Votre Conseil (Arrêt n° 164341 du 18 mars 2016) a jugé que :

« Le Conseil rappelle que le principe de bonne administration emporte notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet des données de l'espèce (en ce sens, CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003 et arrêt n° 190.517 du 16 février 2009) (...). Or, il n'appert nullement de la lecture de la décision entreprise, pas plus que du dossier administratif que la partie défenderesse ait examiné les arguments invoqués par la partie requérante ».

La Conseil d'Etat a quant à lui jugé que :

« Lorsque l'autorité dispose d'un pouvoir d'appréciation elle est tenue de l'exercer, ce qui lui impose, notamment, de procéder à un examen particulier et complet ; (...) Si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce (...) » (CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003).

Et le conseil d'Etat d'ajouter que :

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision

en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

En conséquence, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance.

Dans le même ordre d'idée, la Cour EDH a condamné l'Etat belge dans une affaire qui lui a été soumise notamment en raison de ce que les autorités belges ont fait économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de la requérante (Cour EDH, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique - 10486/10 Arrêt 20.12.2011).

Dans le cas d'espèce, la décision entreprise affecte de manière défavorable les intérêts du requérant.

Monsieur [B.B.] est un père de famille, qui occupe un poste important et stratégique dans son pays, en sa qualité de Chef traditionnel avec un traitement salarial conséquent. Il est par ailleurs promoteur d'un Cabinet de soins privé.

Ayant décidé de son visa délivré dix mois plus tôt, il a voulu en profiter pour effectuer des en Belgique pour son Cabinet et profiter par la même occasion de prendre part au baptême et à l'anniversaire de son petit-fils à Lyon.

Que lors de son arrestation par la police des frontières, il a expliqué l'objet et les raisons de son voyage en Belgique.

Il convient de souligner que l'article 74/5 de la loi du 15 décembre 1980 n'impose pas un maintien systématique dans un lieu déterminé de tout étranger en situation irrégulière mais accorde simplement une faculté de détenir un tel étranger ;

Le délégué du ministre de l'intérieur devrait tenir compte dans son appréciation de la faculté de maintenir le requérant en détention et de l'objet de son voyage qu'il a très bien expliqué lors de son arrestation.

A la suite de l'arrêt du 21 janvier 2014 de la Cour de cassation, ces dispositions entraînent une limitation de la liberté personnelle et sont, dès lors, de stricte interprétation. Par conséquent, afin de reconduire un étranger à la frontière, il ne peut y avoir recours à la détention que lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, seules ces deux hypothèses étant envisageables (voir Cass. (2e ch.), arrêt n°P.14.0005.N, 21 janvier 2014).

La Cour de cassation a récemment interprété sagement l'étendue du contrôle de légalité exercé par les juridictions d'instruction. Elle a considéré que le contrôle de légalité du risque de fuite implique de vérifier s'il a été apprécié par l'Office des étrangers eu égard à la situation actuelle et réelle du défendeur. Les juridictions d'instruction doivent vérifier si tous les éléments factuels pertinents ont été pris en compte par l'Office des étrangers pour évaluer la réalité du risque de fuite.

En l'espèce, il convient d'observer qu'au moment de son arrestation, le requérant a produit plusieurs documents indiquant l'objet et les raisons de son voyage ; qu'il n'a pas manqué de préciser lors de son contrôle aux frontières sa qualité de Chef Supérieur dans son pays d'origine ; et préférant ainsi retourner ce même jour (27 octobre 2023) au Cameroun plutôt que d'être emmené en centre fermé afin de préserver son honorabilité et sa respectabilité.

La situation particulière du requérant ne démontre aucun élément objectif et sérieux prouvant un risque d'entrave à la procédure d'éloignement.

Que la possibilité de rétention, limitée suivant l'enseignement de la Cour de cassation, aux deux hypothèses visées par l'article 7, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980, n'est pas légalement motivée en l'espèce.

Les circonstances de l'espèce ne justifient aucunement le maintien la révocation du visa du requérant.

Par conséquent, la partie adverse a violé le devoir de minutie.

B. De la Violation du principe du raisonnable et de proportionnalité

« Le principe du raisonnable renvoie au pouvoir discrétionnaire d'une autorité : dans le cas d'une compétence liée, seule la décision prescrite par la règle de droit est légale, alors que dans le cas d'une

compétence discrétionnaire, l'administration dispose d'un pouvoir d'appréciation pour choisir entre plusieurs décisions. Cette liberté peut, en fonction des circonstances du cas concret, être parfois plus large et parfois plus étroite, mais quoi qu'il en soit, elle s'inscrit toujours dans les limites du raisonnable. Une administration qui utilise son pouvoir d'appréciation en sortant des limites du raisonnable viole le principe du raisonnable. Cependant, toute personne qui dispose d'une marge d'appréciation a en principe la possibilité de tirer des conclusions différentes qui se situent chacune dans cette marge et qui ne témoignent dès lors pas d'un caractère arbitraire et déraisonnable ». C.E. (9e ch.) n° 225.271, 28 octobre 2013.

Il convient de rappeler qu'« il y a violation du principe du raisonnable lorsqu'une décision est fondée sur des motifs objectivement exacts et pertinents en droit mais qu'il existe une disproportion manifeste entre ces motifs et le contenu de la décision ».

La violation du principe du raisonnable procède dans le cas d'espèce de la disproportion manifeste entre la décision prise, les règles applicables en la matière et le contenu de la motivation.

La décision litigieuse devant se fonder sur des motifs sérieux et objectifs, manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle ne se fonde que sur l'absence de documents se trouvant dans le dossier administratif de demande de visa.

La décision de l'administration devrait se fonder sur des motifs sérieux et objectifs. Elle manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle ne se fonde que sur un document dont l'absence est justifiée au moment de l'arrivée du requérant en Belgique. De plus, ce dernier dispose de la possibilité de régulariser sa situation séance tenante.

Il aurait donc été aisé pour la partie adverse d'être compréhensible et raisonnable compte tenu du fait que le requérant a fourni d'autres documents justifiant les raisons de son voyage ; était en possession d'un visa valable et a reçu depuis 1999 un visa à destination de Belgique ou de la France.

La décision n'indique pas qu'une autre mesure ait été envisagée contre le requérant avant la révocation de son visa.

Le principe du raisonnable et de proportionnalité n'ont pas été respectés par la partie adverse.

C. De la violation de l'article 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 lu en combinaison ou non avec le Code des visas ainsi que le Code frontières Schengen

Aux termes de l'article 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980, sauf dérogation prévue par un traité international ou par la loi, l'entrée au territoire belge peut être refusée à l'étranger qui ne peut présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé.

Suivant cet article, l'étranger de pays tiers peut se voir refouler aux frontières du territoire s'il n'est pas en mesure de fournir les documents justifiant l'objet de son séjour sur le territoire.

L'article 3, 3° de la loi de 1980 parle d'une possibilité de fournir des documents justificatifs sans préciser comment ces documents doivent être fournis.

Le Code des visas en son annexe II fournit une liste non exhaustive de documents justificatifs au rang desquels des documents relatifs à l'objet du voyage.

Le Code frontières Schengen quant à lui en son considérant 11 relève que :

« Afin de vérifier le respect des conditions d'entrée pour les ressortissants de pays tiers fixées dans le présent règlement et de mener leurs tâches à bien, les gardes-frontières devraient recourir à toutes les informations nécessaires disponibles, notamment les données qui peuvent être consultées dans le système d'information sur les visas (VIS).

Le règlement (CE) n° 767/2008 du parlement européen et du Conseil du 9 juillet 2008 concernant le système d'information sur les visas (VIS) et l'échange de données entre les États membres sur les visas de court séjour (règlement VIS) dispose en son article 5, alinéa 1, a) qu'il est enregistré sur le VIS les « données alphanumériques sur le demandeur et sur les visas demandés, délivrés, refusés, annulés, retirés ou prorogés, visées à l'article 9, paragraphe 1 à 4, et aux articles 10 à 14 ».

En effet, la décision querellée indique que le requérant n'a pas présenté une invitation alors qu'il se rendait en France en étant en possession d'un visa belge délivré en vue de rendre visite à son beau-frère. Or,

l'intéressé n'a pas manqué les raisons de son passage chez son fils à Lyon avant un retour sur le territoire du Royaume où il était attendu par son beau-frère et son neveu précédemment repris.

Le requérant dispose d'un visa délivré par les autorités belges à Yaoundé, d'un billet d'avion aller -retour, et voyage en territoire Schengen depuis près de 24 ans.

De plus, conformément au Code frontières Schengen, la défenderesse avait l'obligation de recourir à toutes les informations nécessaires disponibles notamment les informations contenues dans le VIS, pour s'assurer que le requérant remplissait les conditions de son séjour.

Rappelons que l'article 3, alinéa 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980 ne précise pas exactement comment les informations visées doivent être présentées par le requérant.

Partant cette branche du moyen est fondée.

D. De la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

L'article 3 de loi de 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dispose que « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

L'adjectif « adéquat » signifie que la motivation doit être claire, précise, concrète et suffisante ;

A cet égard, « le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » ;

L'article 3 consacre par conséquent, une triple exigence :

- a) L'acte doit indiquer les circonstances de fait et de droit qui lui servent de fondement. Le législateur a voulu que le raisonnement apparaisse dans sa totalité ;*
- b) La motivation doit figurer dans l'acte - « instrumentum ». Il ne peut normalement être tenu compte d'autres motifs que ceux-là ;*
- c) La motivation doit être adéquate. Le législateur veut une motivation claire et précise ;*

Partant, force est de conclure qu'« une motivation formelle adéquate requiert un rapport de proportionnalité entre l'importance et la motivation de la décision. Cette motivation doit être plus détaillée lorsque l'autorité administrative dispose d'un large pouvoir d'appréciation » ;

En l'espèce, l'administration est en défaut d'avoir satisfait au prescrit de l'article 3, en raison de l'absence du caractère adéquat et proportionnel de sa motivation.

Le requérant a vu son visa révoqué alors qu'il est venu en Belgique pour des raisons qu'il a justifié lors de son arrestation. Les documents, en sa possession lors de son arrestation, justifiaient sa présence sur le territoire et les raisons de son voyage.

En effet, une « motivation formelle adéquate requiert un rapport de proportionnalité entre l'importance et la motivation de la décision ; cette motivation doit être plus détaillée lorsque l'autorité administrative dispose d'un large pouvoir d'appréciation » (Ibid., p.188. En ce sens également, Cass., 15 février 1999, p.205.).

L'obligation de motiver adéquatement tout acte administratif qui découle de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision, quod non en l'espèce.

Dans les circonstances de l'espèce, l'administration est en défaut d'avoir satisfait au prescrit de l'article 3 en ce que sa motivation ne justifie pas d'un caractère adéquat et proportionnel ».

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite waardoor is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing duidt immers aan dat ze werd getroffen op grond van artikel 34, lid 2 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. [...]”

Tevens bevat ze een feitelijke motivering in het licht van de elementen die verzoekers zaak kenmerken.

Verzoeker zet niet uiteen waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet. De theoretische beschouwingen over de draagwijdte ervan alsook de overtuiging dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, kan niet tot een ander oordeel leiden. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift inhoudelijk kritiek ontwikkelt op de motieven van de bestreden beslissing, bevestigt bovendien dat hij de feitelijke en juridische draagwijdte ervan heeft begrepen.

3.3. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling ervan niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.4. Verzoeker betoogt dat hij niet werd gehoord alvorens verweerder de bestreden beslissing trof. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog, aangezien uit het administratief dossier (zie infra) duidelijk blijkt dat hij wel degelijk werd gehoord door de met grenscontrole belaste autoriteiten alvorens de bestreden beslissing werd getroffen. Dit blijkt trouwens ook uit het verzoekschrift zelf waar verzoeker op pagina 3 vermeldt *“Qu’ainsi, quelques questions ont été posées au requérant quant au but et à l’objet de son voyage”* (Aldus werden aan verzoeker enkele vragen gesteld over het doel en het voorwerp van zijn reis) en hij verderop in het verzoekschrift op p. 7 zelf gewag maakt van een gehoor maar dit inhoudelijk bekritiseert, door te stellen dat het gehoor plaatsgreep in het Nederlands zonder bijstand van een vertaler of een tolk, terwijl hij enkel het Frans machtig is.

3.5. In het administratief dossier zit het verslag van 27 oktober 2023, opgesteld door de Federale Politie n.a.v. de aankomst van verzoeker in Zaventem. Het rapport heeft als titel: *“Onderwerp: onduidelijk reismotief”*.

Onder punt 6 van dit rapport kan het volgende worden gelezen:

“6. Interpellatie passagier(s)

Om 07.16 uur word(t)(en) hij/zij ontvangen door INP K.S.

Hij/Zij drukt(en) zich uit in de Franse taal.

Uit zijn/haar/hun verklaring begrijpen wij het volgende:

Op 27/10/2023 om 06.01 uur biedt de genaamde B.B/ zich aan bij de paspoortcontrole niveau aankomst (transfer B tot A) bij Inspecteur M.I. Betrokkene is aankomende passagier vanuit Yaounde met vluchtnummer SN(...). Betrokkene heeft een aansluitende vlucht naar Lyon met vluchtnummer SN(...).

Betrokkene is drager van een geldig paspoort van Kameroen met serienummer

Betrokkene verklaart ons naar Frankrijk te reizen op familiebezoek. Hij zal er verblijven bij zijn familie te(...) . De terugkeer naar Yaounde is voorzien op 17/11/2023. Zie bijlage. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging of een tenlasteneming (attestation d'accueil). Betrokkene heeft een VISA-kaart en 50 Euro cash in zijn bezit. Betrokkene is ook niet in het bezit van een reisplan of enige andere brochure of reservatie. In het BELVIS-systeem kunnen we zien dat het visum afgeleverd werd voor zakelijke doeleinden in België. Betrokkene heeft niet de intentie heden België te bezoeken”.

Onder punt 7 “Vaststellingen en info” van dit rapport kan hetzelfde worden gelezen, aangevuld door de vaststelling, “Betrokkene(n) heeft/hebben reeds eerder een Schengenland bezocht. Betrokkene verklaart ons dit mondeling.”

3.6. Uit het voormelde blijkt dus dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, waarbij zich in de Franse taal heeft kunnen uitdrukken. Uit niets blijkt dat er een communicatieprobleem was. Het is niet omdat verzoeker thans in het verzoekschrift bijkomende verklaringen aflegt over zijn reisdoel (zie infra), dat hij niet afdoende werd gehoord door de grenspolitie of dat hij de vragen van de grenspolitie over zijn reisdoel niet goed zou hebben begrepen.

3.7. De Raad kan niet nalaten op te merken dat verzoekers kritiek in het verzoekschrift op het gehoor verschillende richtingen uitgaat. Hij stelt achtereenvolgens dat hij niet werd gehoord, dat hij niet werd gehoord in een taal die hij machtig is, dat hij te moe was na de vlucht om in alle luciditeit te antwoorden op de vragen van de grenspolitie, dat geen rekening werd gehouden met wat hij tijdens zijn gehoor heeft verklaard en dat, als hem daarom was gevraagd, hij stukken had kunnen overleggen ter ondersteuning van het familiebezoek in Frankrijk. Uit het administratief dossier blijkt alleszins dat verzoeker werd bevraagd over zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden en dat hij zich daarbij in het Frans heeft kunnen uitdrukken. Het blijkt daarbij niet dat verzoeker verhinderd werd of was om te zeggen wat hij te zeggen had of stukken over te maken die hij wenste over te maken. Dat verweerder uit zijn verklaringen niet de gevolgtrekkingen heeft gemaakt die verzoeker thans voorstaat, betekent nog niet dat hij niet nuttig werd gehoord of dat zijn verklaringen buiten beschouwing werden gelaten.

3.8. Verzoeker stelt dat hij niet werd ingelicht over het gegeven dat het gehoor zou kunnen leiden tot tweede afzonderlijke beslissingen. De Raad ziet niet in en verzoeker legt niet uit welk belang hij heeft bij zijn kritiek. Verzoeker werd bevraagd over elementen die zowel tot een beslissing tot teruggrijping als tot een beslissing tot intrekking van het visum konden leiden, namelijk zijn reisdoel en verblijfs-omstandigheden. Hij toont niet aan dat hij andere concrete elementen bij zijn gehoor zou hebben aangevoerd indien hem expliciet werd meegedeeld dat ook zijn visum kon worden ingetrokken, die zouden geleid hebben tot een andersluidende beslissing.

3.9. Een schending van het hoorrecht blijkt derhalve niet. De theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over de draagwijdte ervan met verwijzing naar rechtspraak en de overtuiging dat er sprake is van een schending van het hoorrecht, kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker destijds een visumaanvraag heeft ingediend om in België zijn schoonbroer te komen bezoeken, dit in het kader van zakelijke contacten. Hij heeft ter ondersteuning hiervan ook een uitnodigingsbrief van zijn schoonbroer voorgelegd alsook een hotelreservatie. Verzoeker heeft ook een brief voorgelegd waarin hij verklaart dat hij zich samen met zijn echtgenote naar België wenst te begeven, zoals gebruikelijk. Hij stelt een traditionele chef te zijn en beheerder van een zeer groot grondgebied, geraamd op meer dan 2500 hectare, gelegen op ongeveer dertig kilometer van Yaoundé. Hij stelt eveneens eigenaar te zijn van een medisch kabinet in Yaoundé. Zijn vele reizen zouden hem in staat stellen om, met de hulp van zijn schoonbroer, investeerders te vinden. De COVID-19-pandemie heeft immers al hun activiteiten afgeremd, die zij wilden heropstarten in verschillende domeinen, zoals de medische sector, vastgoed, veeteelt, enz.

Aan de grenspolitie verklaart verzoeker echter naar Frankrijk te reizen voor familiebezoek, wat een totaal ander reisdoel is en waarvan hij geen gewag heeft gemaakt bij zijn visumaanvraag. Hij legde bij zijn gehoor door de grenspolitie ook geen stukken over die het doel van het verblijf in Frankrijk staaften.

3.11. Verzoeker slaagt er niet in de discrepantie tussen het reisdoel waarvoor het visum werd afgeleverd en het reisdoel dat hij aan de grens heeft verklaard, te weerleggen. Uit het administratief dossier blijkt dat het visum werd afgeleverd in het kader van een verblijf in België, waarbij verzoeker zijn schoonbroer zou bezoeken, zakelijke contacten zou leggen en in een hotel zou verblijven. Aan de grens verklaarde verzoeker daarentegen dat hij naar Frankrijk reisde voor familiebezoek. Hij was daarbij niet in het bezit van een uitnodiging, een tenlasteneming, een hotelreservatie, een reisplan of andere stukken die dit verblijf in Frankrijk konden staven. De thans in het verzoekschrift ontwikkelde gecombineerde uitleg, namelijk dat hij ter plekke bij aankomst in Zaventem zou hebben besloten eerst in Lyon de doop en verjaardag van zijn eerste

kleinzoon bij te wonen, daar met zijn zoon, bij wie hij zou verblijven, over een zakelijk project in Kameroen zou spreken, vervolgens naar België zou terugkeren om er zijn neef en schoonbroer te zien en zakelijke contacten te leggen voor zijn privé-zorgkabinet, betreft een aposteriori poging om de uiteenlopende reisdoelen alsnog met elkaar te verzoenen. De Raad die in deze aan een ex-tunc wettigheidstoetsing doet, kan hiermee geen rekening houden. De uitleg van verzoeker neemt niet weg dat hij op het ogenblik van de grenscontrole geen duidelijke en met stukken gestaafde uitleg heeft gegeven ter ondersteuning van het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf in Frankrijk en dat dit nog in overeenstemming zou zijn met het reisdoel waarvoor het visum was afgegeven. Waar verzoeker voorhoudt dat hij nuttige documenten had kunnen voorleggen indien de grenspolitie daarnaar had gevraagd, kan hij niet worden gevolgd. Uit het verslag van de grenscontrole blijkt dat verzoeker werd bevestigd over zijn reisdoel waarbij hij zich in het Frans heeft kunnen uitdrukken. Het kwam hem toe om op dat ogenblik alle nuttige elementen en stukken voor te leggen die zijn actuele reisdoel en verblijfsomstandigheden konden aantonen en verklaren. Deze kunnen niet dienstig worden overgemaakt in de fase van het huidig verzoekschrift.

3.12. Het gegeven dat verzoeker in het verleden vlot visa kreeg uitgereikt door Frankrijk en België met reisdoelen in beide landen, dat hij bij aankomst in het bezit was van een geldig visum en dat hij een belangrijke, strategische en goed betaalde post heeft in zijn land van oorsprong, maakt niet dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig of onevenredig is. Verder houdt de bestreden beslissing geen inreisverbod in, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing om die reden disproportioneel is.

3.13. De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van kritiek op maatregelen van vrijheidsberoving, genomen op grond van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet waarnaar in het ondersteunend betoog wordt verwezen. Op dat punt is het middel onontvankelijk.

3.14. De Raad ziet niet in en verzoeker legt niet uit welke andere maatregel dan een intrekking van het visum verweerder had kunnen treffen, gelet op verzoekers verklaringen en documenten die hij bij zich had. Verzoeker toont derhalve het belang bij zijn kritiek niet aan dat de bestreden beslissing daarover niet motiveert. Verzoeker werpt ook tevergeefs op dat hij de mogelijkheid had om ter plekke zijn situatie te regulariseren. Verzoeker diende immers op het ogenblik van de controle zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden te staven, wat niet het geval bleek te zijn.

3.15. Artikel 6 van Verordening (EU) 2016/399 dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangs-voorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

[...]”

Artikel 8 van dezelfde Verordening handelt over de grenscontrole op personen.

Lid 1 stelt dat het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters.

Lid 3 bepaalt het volgende:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

(...)

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken; [...]"

In artikel 14, lid 1 van dezelfde Verordening kan worden gelezen dat indien een onderdaan van een derde land niet voldoet aan alle in artikel 6, lid 1 vermelde toegangsvoorwaarden, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten wordt geweigerd behoudens enkele uitzonderingen die niet op verzoeker van toepassing zijn.

Artikel 21 van de Visumcode handelt over de controle van de voorwaarden voor binnenkomst en de risicobeoordeling bij het onderzoek van een visumaanvraag. Deze bepaling houdt onder meer in dat wordt nagegaan of de aanvrager voldoet aan de relevante inreisvoorwaarden van de Schengengrens-code en dat wordt onderzocht of de aanvrager het doel van en de voorwaarden voor het voorgenomen verblijf heeft aangetoond, alsook of hij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf en voor zijn terugreis of doorreis.

Artikel 30 van de Visumcode getiteld "*Aan een afgegeven visum verbonden rechten*" bepaalt dat aan het bezit van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

3.16. Op grond van voormelde bepalingen, die onder meer hun weerklink vinden in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kunnen de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. Verzoeker kan derhalve aan het feit dat hij zonder problemen een visum type C kreeg uitgereikt in het land van herkomst, niet de verwachting ontleen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied vermeld in artikel 6 van Verordening (EU) 2016/399 niet meer zouden mogen worden gecontroleerd door de met grenscontrole belaste autoriteiten bij aankomst in Zaventem, en in het bijzonder of hij het doel en de omstandigheden van zijn reis (nog steeds) aantoont.

3.17. Door te hameren op zijn visum uitgereikt door de Belgische autoriteiten, zijn visa- en reisverleden die verweerder in de VIS-databank had kunnen raadplegen en zijn statuut van chef in zijn land van oorsprong, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu een manifeste beoordelingsfout heeft begaan of kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig is tewerk gegaan als hij vaststelt dat verzoekers reisdoel en verblijfsomstandigheden onvoldoende zijn aangetoond en afwijken van het oorspronkelijk doel. Verzoekers theoretische beschouwingen over de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur en zijn overtuiging dat de motieven niet deugen, gezien de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn gehoor en de documenten die hij in zijn bezit had, kunnen evenmin aantonen dat verweerder deze daadwerkelijk met de voeten getreden heeft.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.18. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het EVRM.

Hij betoogt als volgt:

"E. De la violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'homme et des libertés fondamentales

L'article 3 de la CEDH consacre que : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

L'arrestation irrégulière de l'intéressé suivie de la révocation de son visa s'avère constitutive d'un traitement inhumain et dégradant.

En effet, pour un père de famille de son état, Chef Supérieur, qui occupe un poste stratégique et important dans son pays lui soumettre à un tel traitement est un sérieux coup porté à son moral. C'est d'ailleurs pour cette principale raison que le requérant a refusé de manière ferme d'être conduit en centre fermé faisant le choix d'un retour au Cameroun, parce que ne pouvant supporter des mesures de privation de liberté.

Il est de jurisprudence constante de la CEDH que « dès lors que le traitement humilie ou avilit un individu, témoignant d'un manque de respect pour sa dignité humaine ou la diminuant, ou qu'il suscite chez l'intéressé

des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à briser sa résistance morale et physique, il peut être qualifié de dégradant et tomber ainsi également sous le coup de l'interdiction énoncée à l'article 3 ».

La violation de l'article 3 de la CEDH apparaît fondé dans le cas d'espèce dès lors que le requérant a été privé de liberté, a été entravé dans sa liberté de déplacement et reste privé de son visa révoqué."

3.19. Voor zover verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM afleidt uit de beslissing tot intrekking van zijn visum, stelt de Raad vast dat hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat deze administratieve maatregel, hoe onaangenaam ook voor verzoeker, een behandeling uitmaakt die de hoge drempel van deze verdragsbepaling bereikt. De omstandigheid dat verzoeker de maatregel als krenkend of vernederend heeft ervaren gelet op zijn maatschappelijke positie in zijn land van herkomst, volstaat daartoe niet.

3.20. Voor zover verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM afleidt uit de beslissing tot vasthouding, is dit niet de bestreden beslissing en alleszins heeft de Raad zoals gezegd geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen inzake maatregelen van vrijheidsberoving.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA